

Osud.

Lidé mluví o zaslouženém a nezaslouženém osudu, o odměně a trestu, odplatě a karmě.

To jsou jen částečná označení zákona, tkvícího ve stvoření:
Zákona zvratného působení!

Je to zákon, který jest od prvopočátku v celém stvoření a byl do velikého, nikdy nekončícího dění nesmazatelně vetkán jako nutná součástka samotného stvoření a vývoje. Jako obrovská soustava nejjemnějších nervových nitek udržuje a oživuje veškerenstvo a napomáhá trvalému pohybu, věčnému dávání a brání!

Prostě a jednoduše a přece tak výstižně řekl to již veliký zvěstovatel Pravdy, Ježíš Kristus: „**Co člověk zasévá, to také sklídí!**“

Těch několik slov podává tak skvěle obraz působení a života v celém stvoření, že to sotva lze říci jinak. Kovově vryt jest smysl těchto slov do veškerého bytí. Nepošinutelný, nedotknutelný a nepodplatný v ustavičném působení.

Můžete to vidět, jestliže vidět **chcete!** Začněte pozorováním okolí, vám teď viditelného! Co jmenujete přírodními zákony, jsou zákony Božské, je to vůle Stvořitelova. Záhy poznáte, jak jsou neodchýlné v trvalé činnosti. Rozséváte-li pšenici, nesklídíte žito. Sejete-li žito, nemůže vám vzejítí rýže! To je každému člověku tak samozřejmé, že při tom ani nepřemýšlí o vlastním dění. Není si

proto ani vědom velikého a přísného zákona, který v tom spočívá. A přece zde stojí před rozřešením hádanky, která mu nepotřebuje již býti hádankou.

Týž zákon, který můžete pozorovati při setbě, působí s toužou jistotou a silou i v nejjemnějších věcech, které můžete rozeznávati jen zvětšovacemi skly. Působí ještě dále i v jemnomotné části celého stvoření, která je daleko větší než část hrubohmotná. Nezměnitelně tkví v každém dění, i v nejjemnějším vývoji vašich myšlenek, které přece také ještě mají jistou hmotnost, protože by jinak nemohly vyvolati účinku.

Jak jste se mohli domnívat, že tomu bude jinak právě tam, kde byste si to přáli míti jinak vy? Vaše pochybnosti nejsou ve skutečnosti ničím jiným, než vysloveným vnitřním přáním!

V celém vám viditelném i neviditelném bytí není tomu jinak. Každý druh plodí stejný druh, nechť se jedná o jakoukoliv látku. Právě tak všude stejně pokračuje vznikání a vzrůst, přinášení plodů a stejný způsob rození. Toto dění je **jednotné** ve všem, nečiní rozdílů, nezanechává mezer, nezastavuje se před žádnou částí stvoření. Vleče za sebou účinky jako neroztržitelnou nit, bez zastávky, bez přeryvu. I když se většina lidstva ve své omezenosti a domýšlivosti odloučila od vesmíru, nepřestaly jí proto Božské nebo přírodní zákony považovati za část stvoření. Jejich působení proto nezmizelo. Pracují dále klidně, stejně a nezměněně.

Ale zákon zvratného působení také podmiňuje, že člověk všechno, co zasévá, tedy tam, kde dává příčinu k působení, také nutně skliditi **musí!**

Člověk má vždy jen svobodný úmysl a svobodné rozhodnutí při počátku každé věci v tom, že určuje kam a kterým směrem má být vedena všesíla, jím proudící. Pak **musí** nésti následky, vzniklé z tohoto působení síly, která byla uvedena v činnost směrem jím chtěným. Přes to setrvávají mnozí na tvrzení, že člověk nemá svobodnou vůli, když je podroben osudu!

Tato pošetilost má míti za účel jen sebeomámení nebo hněvné podrobení se čemusi neodvratnému, reptavé odevzdání se, hlavně však sebeomluvu. Vždyť přece každé z těchto působení, každý účinek, jež se k němu vracejí, měly svůj začátek. A **v tomto začátku** je příčina pozdějšího působení. Ve **svobodném rozhodnutí** člověka při tomto začátku. Toto svobodné rozhodnutí předcházelo tedy **každému** zvratnému působení, tedy každému osudu! Opravdovým chtěním člověk po každé něco zplodil, vytvořil, v čem bude mu jednou, dříve nebo později, samotnému žítí. Kdy se to stane, je však velmi rozdílné. Může to být v témže pozemském životě, ve kterém první chtění vytvořilo počátek zvratného působení. Stejně může to však být po odložení hrubohmotného těla ve světě jemnohmotném, anebo ještě později opět ve hrubohmotném pozemském životě. Tyto změny nehrají při tom žádnou roli. Nijak člověka neosvobozují. Nosí s sebou trvale spojovací nitky tak dlouho, až je jich zproštěn, to jest „vykoupen“ konečným vyrovnáním a odpykáním, které jest výsledkem zvratného působení.

Ten, kdo něco vytvořil, je vázán na svůj vlastní výtvor, i když jím obmyslel jiné!

Pojal-li tedy dnes člověk úmysl učiniti druhému něco zlého, ať již v myšlenkách, slovech nebo skutcích, „postavil“, abychom tak řekli, něco do světa. Je lhostejno, zda je to

všeobecně viditelné nebo není. Čili zda je to hrubohmotné nebo jemnohmotné. Má to v sobě sílu a proto život, který se vyvíjí dále ve chtěném směru.

Jak se pak účinek projevuje u toho, na něhož je namířen, záleží zcela na tom, jak dotyčný je duševně utvářen. Podle toho může mu býti způsobena malá nebo veliká škoda. Snad bude i jiného druhu, než chtěl vysílatel. Anebo mu vůbec nebude uškozeno. Protože je pro něho směrodatným pouze jeho duševní stav. Není tedy vydán nikdo bez ochrany těmto věcem na pospas.

Jinak ovšem je tomu s tím člověkem, který svým úmyslem a chtěním dal příčinu k tomuto hnutí, tedy kdo byl jeho původcem. Jeho výtvar zůstává s ním bez výjimky ve spojení a po krátkém nebo delším putování vesmírem vrací se k němu zpět, zesílen a jako včela obtěžkán přitažlivostí stejnorodého. Tak se rozvíjí a rozuzluje zákon zvratného působení. Každý výtvar při svém pohybu vesmírem přitahuje různé stejné druhy nebo je jimi přitahován. Jejich spojením vzniká pak pramen síly, který soustředěnou sílu stejnorodosti vysílá zpět jako z ústředí na všechny ty, kdo svými výtvary jsou spojeni jako šňůrami se shromaždištěm.

Tímto zesílením nastává také vždy větší zhuštění, až konečně z toho vznikne hrubohmotná srážka, ve které tehdejší původce musí sám prožít vše na sobě takovým způsobem, jaký tehdy chtěl a zamýšlel vůči jinému. Pak konečně může být od toho osvobozen. **To** jest vznik a postup tak obávaného a zneuznaného osudu! Jest spravedlivý až do nejmenšího a nejjemnějšího odstínu, protože vlivem přitažlivosti **jen stejných druhů** nemůže ve zpětném proudění přinést nikdy nic jiného, než jak to bylo skutečně původně chtěno. Při tom jest lhostejno,

platilo-li chtění určité jiné osobě nebo bylo jen všeobecné. Týž postup nastává i tehdy, když člověk neřídí své chtění přímo jen na jiného člověka nebo více lidí, nýbrž když vůbec žije v nějakém způsobu chtění.

Druh chtění, pro který se člověk rozhoduje, je směrodatný pro ovoce, které na konec nutně sklídí. Tak se vízí k člověku nesčetné jemnohmotné nitky, nebo on se víže k nim a ty všechny nechávají k němu prouditi zpět to, co kdy opravdu chtěl. Tyto proudy tvoří pak směs, která silně a vytrvale působí na tvoření charakteru.

Tak existuje v mocném ústrojí vesmíru mnoho věcí, které spolupůsobí na tom, jak se člověku „vede“. Není však ničeho, k čemu by člověk sám nebyl dal dříve příčinu.

On dodává nitky, ze kterých se na neúnavném tkalcovském stavu života tká plášť, který jest mu nositi.

Kristus vyslovil ostře a jasně totéž, když řekl: „Co člověk rozsévá, to **sklidí!**“ Neřekl, že „může“ sklízeti, nýbrž „sklidí“. To je totéž, jako že skliditi **musí**, to co zasel.

Jak často slýcháme jinak zcela rozumné lidi říkati: „Je mi nepochopitelné, že Bůh něco takového připustí!“

Nepochopitelné však jest, že lidé mohou něco takového mluvit! Jak malicherným představují si podle tohoto výroku Boha. Dokazují tím, že si ho představují jako „Boha **libovolně** jednajícího“.

Bůh však nijak přímo nezasahuje do všech malých i velkých lidských starostí. Do válek, bídy a co vše ještě pozemského jest!

Od počátku vetkal do stvoření své dokonalé zákony, které samočinně konají svou nepodplatnou práci, takže se na vlas vše vyplňuje, věčně se vše vyrovnává, čímž jest vyloučeno nadržování stejně, jako jest nemožnou křivda a každá nespravedlnost. Bůh se proto nepotřebuje zvláště o to starat. Jeho dílo jest bez mezer.

Hlavní chybou tak mnohých lidí však jest to, že soudí jen podle hrubohmotného a vidí v něm sebe jako střed. Mimo to počítají jen s **jedním** pozemským životem, zatím co ve skutečnosti mají již **více** pozemských životů za sebou. Tyto pozemské životy, tak jako i mezidobí ve světě jemnohmotném platí jako **jediné** bytí. Jimi táhnou se bez přerušení ztuha napjaté nitky, takže v prožívání právě platného jednoho pozemského života je viditelná jen malá část těchto nitek. Proto je velikým omylem domnívati se že zrozením začíná zcela nový život, že tedy dítě je „nevinné“¹⁾. Omyl je v tom, že všechno dění chce se počítat jen do jediného krátkého pozemského života. Kdyby tomu bylo tak, pak musely by samozřejmě při existující spravedlnosti všechny příčiny, účinky a zvrtné působení bytí shrnuty na krátkou píd' tohoto pozemského života.

Odvraťte se od tohoto omylu. Rychle pak objevíte ve veškerém dění logiku a spravedlnost, dnes tak často postrádanou!

Mnozí se při tom lekají a obávají se toho, co je podle těchto zákonů ve zvrtném působení ještě z dřívějšíka očekává.

A přece jsou to zbytečné starosti pro toho, komu jde vážně o dobré chtění. Vždyť v samočinných zákonech je zároveň bezpečná záruka milosti a odpuštění!

Nehledě na to, že při pevném zahájení dobrého chtění ihned se stanoví hranice bodu, na kterém musí končit řetěz zlých zpětných účinků, přichází tu v platnost ještě jiný postup nesmírné hodnoty. Trvale dobrým chtěním ve veškerém myšlení a konání proudí rovněž ve zpětném účinku ze stejnorodého zdroje síly neustálé zesilování. Tím se dobro v člověku samotném stále upevňuje, vychází z něho a především se podle toho utváří jemnomotné prostředí, které obklopí člověka jako ochranný obal. Asi tak, jako vzduchová vrstva poskytuje tuto ochranu zeměkouli.

Vrací-li se pak z dřívějška na takového člověka zlé zpětné účinky k rozuzlení a odpykání, odrazí se o čistotu jeho okolí nebo obalu a jsou tak od něho odvráceny.

Proniknou-li však přes to do tohoto obalu, tedy se zlé proudy a záření buď ihned rozkládají nebo se aspoň značně zeslabují. Proto nemůže nastati škodlivé působení nebo nadejde jen v míře zcela nepatrné.

Kromě toho nastalou proměnou stal se vlastní vnitřní člověk, na kterého jsou zpětná záření řízena, mnohem zjemnělejším a lehčím svou trvalou snahou o dobré chtění. Nestojí proto již jako stejnorodý oproti větší hutnosti zlých nebo nízkých proudů. Je to jako při bezdrátové telegrafii, když přijímací aparát není nařizen na stejnou délku vlny jako aparát vysílací.

Přirozeným následkem toho je, že hutnější a hustší proudy, protože jsou nestejnorodé, nemohou pevně ulpěti a projdou beze škody a bez účinku.

Proto neprodleně k dílu! Stvořitel vložil vám ve stvoření všechno do rukou. Využijte času! Každý okamžik skrývá pro vás zkázu nebo zisk!

1)

Přednáška: [15. Tajemství zrození.](#)